Temps durant l'any - Trentè diumenge

Per DavidG el dl., 22/10/2018 - 00:00

Jr 31,7-9
He 5,1-6
Mc 10,46-52

A la frontissa de l'Evangeli segons Sant Marc, quan Jesús és a punt d'entrar a Jerusalem, cimal del seu mestratge, ens arriba una lliçó de qui menys l'esperàvem.

Un home cec, al marge del camí, fora de la ciutat. No es pot guanyar la vida, no pot justificar la seva existència amb les pròpies forces. La seva debilitat, -agreujada per les circumstàncies- li ho impedeix. És improductiu. Depèn de la benvolença del qui entra o surt de Jericó. Ell sap què és viure el dia a dia, sense amples horitzons de futur. Però no hi ha opció. Què importa l'escàndol que pugui produir en els altres la seva inutilitat! Ni que sigui al marge de la vida, la prioritat és sobreviure.

I tanmateix, el seu nom és Bartimeu, que significa "fill de dignitat". La dignitat que és tirada per terra i no sembla que ningú vulgui o pugui aixecar. Ni la fe dels seus avantpassats té resposta a la pregunta més radical: ¿de què serveix un home cec, improductiu, al marge del camí, demanant caritat? No fa més que molestar: que calli!

L'home a la vora del camí, tot i no veure res, té l'oïda fina i sent que Jesús passa per allà.

De sobte, una nova esperança envaeix el seu ésser. Ja n'ha sentit a parlar i el seu cor li diu que aquest fill de David portarà la salvació als que –com ell- són als marges.

Ha après a projectar la veu per a fer-se notar i el crida amb veu forta.

-Fill de David, Jesús, tingues compassió de mi!

I més fort encara!

-Fill de David, tingues compassió de mi!

Bartimeu és el primer en reconèixer públicament Jesús com a messies i mestre. Dels seus llavis sortiran les paraules que, al llarg dels segles, tants creients han fet seves: Kyirie, eleison! Aquell cec captaire assegut a la vora del camí ens ensenya a pregar.

Jesús li diu que l'hi portin i allà comença tot. D'una revolada, llença el mantell, la carcassa de l'antiga llei, que l'oprimia i l'apartava de la misericòrdia del Sant. D'una salt, atret pel Senyor, es posa en la seva presència invisible per escoltar de Jesús una pregunta tan necessària com òbvia:

-Què vols que et faci?

I Bartimeu, de nou, posa paraules al desig més pregon dels que cerquen viure en plenitud:

-El meu mestre, que hi vegi!

I a nosaltres, deixebles, que ho escoltem, també se'ns pot revelar la dignitat del nom que Déu ens dona. De la seva veu surt la nostra veritat, la de cadascú. Pel baptisme participem del sacerdoci de Crist i de la seva reialesa. Som consagrats a Déu, i ningú ni res ens ho podrà prendre.

Si ens sentim apartats, al costat del camí o incapaços de veure-hi clar, recordem que la dignitat no la podem posseir aferrissadament, sinó que l'estem captant a cada instant de l´Únic que ens la pot donar. I en demanar-la ens hi va l'ésser que ens fa assolir la plena visió, la llibertat i la dignitat.

ETIQUETES
MARGINACIÓ DIGNITAT COMPASSIÓ